

Sygn. akt II C 970/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Subfundusz KI 1 z siedzibą w W.

przeciwko A. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

Zarządzenie: Sygn. akt II C 970/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 października 2020 roku, wytoczonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko A. O., (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 7.921,93 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 125 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wskazano, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z umowy numer (...), zawartej w dniu 10 grudnia 2016 roku pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Pozwana złożyła wniosek o udzielenie wskazanej kwoty pożyczki, zaakceptowała regulamin i tabelę opłat, w ramach swojego konta internetowego na portalu pierwotnego wierzyciela, który potwierdził zawarcie umowy, przekazując wnioskowaną kwotę na wskazany przez pozwaną rachunek bankowy w dniu 5 czerwca 2017 roku. Okres spłaty wynosił 7 miesięcy, począwszy od dnia 5 lipca 2017 roku do dnia 5 stycznia 2018 roku, kwota raty wynosiła 962,19 zł, zaś prowizja 1.743,59 zł. Całkowita kwota, jaką pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkodawcy to 6.735,25 zł. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w szczególności nie zwróciła pobranych środków. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 marca 2018 roku powód nabył dochodzoną wierzytelność. Na dochodzoną kwotę składają się: 4.991,66 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.743,59 zł tytułem prowizji oraz 317,55 zł tytułem odsetek naliczonych przez pożyczkodawcę.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k.61–64)

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2020 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie umorzył postępowanie w sprawie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty. Następnie powód

skutecznie złożył skargę na powyższe orzeczenie. W dniu 24 marca 2021 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w całości uwzględniając żądanie powoda. Odpis nakazu doręczono pozwanej w dniu 8 kwietnia 2021 roku.

(postanowienie k.65, skarga na orzeczenie referendarza k. 65v.-66v., nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k.67, dowód doręczenia k.68)

Powyższy nakaz zapłaty zaskarżyła w dniu 22 kwietnia 2021 roku w całości sprzeciwem pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zarzucając powodowi nieudowodnienie roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, a nadto niewykazanie legitymacji czynnej i biernej.

(sprzeciw k.69)

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie umorzył postępowanie w sprawie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy przez nakaz zapłaty z dnia 24 marca 2021 roku.

(postanowienie k.69 v.)

W pozwie z dnia 28 maja 2021 roku wniesionym do tutejszego Sądu, skierowanym przeciwko A. O., (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie kwoty 8.088,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że wierzytelność była już dochodzona w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wynika zaś z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem – W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 10 grudnia 2016 roku. Wskazana przez powódkę umowa miała zostać zawarta przez pozwaną za pomocą środków porozumiewania się na odległość w ten sposób, że pozwana utworzyła konto użytkownika na stronie internetowej pierwotnego wierzyciela, podając wymagane dane, następnie w ramach utworzonego konta po uprzedniej akceptacji warunków umowy wraz z regulaminem i tabelą opłat, pozwana złożyła wniosek o udzielenie wskazanej kwoty pożyczki. Tożsamość pozwanej została zweryfikowana poprzez pobranie przez pozwaną stosownej aplikacji i zalogowanie się za jej pośrednictwem na rachunek bankowy pozwanej. Pierwotny wierzyciel potwierdził zawarcie umowy poprzez przekazanie wnioskowanej kwoty na wskazany przez pozwaną rachunek bankowy. Pożyczkobiorca nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, w szczególności nie zwróciła pobranych środków pieniężnych. Na mocy umowy cesji z dnia 22 marca 2018 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na powoda, o czym zawiadomiono pozwaną. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 4.991,66 zł z tytułu kapitału pożyczki, kwota 317,55 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 1.743,59 zł z tytułu kosztów wezwań, upomnień i opłat naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, kwota 1.035,32 zł tytułem odsetek naliczonych przez powoda od dnia 21 marca 2018 roku do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu.

(pozew k.3-8, pełnomocnictwo k.11, wyciąg z rejestru funduszy k.12-14, odpis z KRS k.15-22v)

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew ani wyjaśnień, nie stawiała się na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2022 roku, pomimo prawidłowego zawiadomienia, ani nie wniosła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

(zarządzenie k.83, dowód doręczenia odpisu pozwu wraz ze zobowiązaniem k.82, dowód doręczenia zawiadomienia o rozprawie k.85, protokół rozprawy k.87)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 czerwca 2017 roku wygenerowano dokument zatytułowany „Zgoda na weryfikację w BIK”, ze wskazaniem pozwanej jako wnioskodawcy z adnotacją, iż dokument powstał w związku ze złożeniem wniosku o pożyczkę. Pod wydrukiem wskazano dane dwóch osób M. B. i T. F..

(dowód: wydruk k.52)

W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wygenerowała dokument zatytułowany „Ramowa umowa pożyczki nr (...)”, wraz z tabelą kosztów, w treści którego podano, że pożyczkobiorcą jest A. O., zaś pożyczkodawcą W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(dowód: umowa ramowa pożyczki k.53-56v., tabela kosztów k.57-57v.)

W dokumencie zatytułowanym „Formularz informacyjny dotyczący pożyczki konsumenckiej” podano, że rodzaj udzielonej pożyczki to pożyczka krótkoterminowa udzielona na podstawie umowy ramowej, kwotę wypłaty określono na 4.991,66 zł. Okres spłaty wynosił 7 miesięcy w równych ratach miesięcznych. Całkowita kwota do zapłaty to 6.735,25 zł. W treści formularza nie wskazano osoby pożyczkobiorcy, nie oznaczono także numeru umowy pożyczki ani daty wygenerowania dokumentu.

(dowód: formularz informacyjny k.59-60v.)

W dokumencie zatytułowanym „Potwierdzenie wypłaty dla pożyczki ratalnej” wskazano, że pożyczkodawca – W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypłaciła A. O. kwotę 4.991,66 zł, na okres 7 miesięcy, ze spłatą 7 rat w kwotach po 962,19 zł każda, płatna do 5 dnia miesiąca począwszy od 5 lipca 2017 roku do 5 stycznia 2018 roku. Dzień wypłaty oznaczono na 5 czerwca 2017 roku. Podano także numer rachunku bankowego, na który zrealizowano wypłatę. Całkowita kwota do zapłaty to 6.735,25 zł, przy (...) wynoszącym 66,69%.

(dowód: potwierdzenie wypłaty dla pożyczki ratalnej k.58-58v.)

W dniu 22 marca 2018 roku W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako zbywca, zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym S. K. 1 jako nabywcą, umowę przelewu wierzytelności pieniężnych, powstałych na skutek udzielenia dłużnikom pożyczek, szczegółowo określonych w wykazie wierzytelności stanowiącym Załącznik nr 1 i Załącznik nr 2 do umowy, w tym wierzytelności z umowy pożyczki numer (...) na kwotę 7.052,80 zł, w tym kwotę 4.991,66 zł z tytułu kapitału, zawartej w dniu 10 grudnia 2016 roku, z A. O..

W umowie wskazano, że zgodnie z pkt. 3.10 Umowy Ramowej, wierzytelności przechodzą na nabywcę w dniu zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez nabywcę całości ceny nabycia wierzytelności. Zbywca w ciągu 14 dni od dnia zapłaty zobowiązał się do wystawienia nabywcy oświadczenia o zapłacie ceny w formie pisemnej, z podpisami notarialnie poświadczonymi.

W dniu 10 kwietnia 2018 roku W..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oświadczyła, że cała cena z tytułu cesji wierzytelności z dnia 22 marca 2018 roku została zapłacona w dniu 27 marca 2018 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k.24-37, załącznik k.34-36, oświadczenie k.38-38 v.)

W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła w dniu 22 marca 2018 roku pismo adresowane do pozwanej A. O., informujące o przeniesieniu wierzytelności z tytułu zawartej z pozwaną umowy numer (...) na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Subfundusz KI 1. Następnie, w dniu 4 kwietnia 2018 roku powód wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 7.072,90 zł do dnia 11 kwietnia 2018 roku, powołując się na nabycie przedmiotowej wierzytelności w drodze umowy cesji z dnia 22 marca 2018 roku.

(dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela k.50, wezwanie do zapłaty k. 51)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów i wydruków komputerowych, których prawdziwość i rzetelność nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał, że są one wiarygodne w tym sensie, że dowodzą tego, że W..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerowała wydruki o opisanej wyżej treści oraz zawarła z powodem umowę cesji, która – przynajmniej według jej treści – obejmowała wierzytelność z pożyczki numer (...).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegał oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie, Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972 rok, nr 7-8, poz.150).

W przedmiotowej sprawie, twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, w tym w zakresie legitymacji procesowej czynnej powoda.

W niniejszej sprawie, powód wnosił o zasądzenie kwoty 8.088,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki numer (...) zawartej przez pozwaną w dniu 10 grudnia 2016 roku z W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., którą to wierzytelność nabył w drodze umowy przelewu.

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast, do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

W niniejszej sprawie, powód przedłożył do akt sprawy dokumenty, z których wynika, że w dniu 22 marca 2018 roku jako nabywca zawarł z W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako zbywcą umowę przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w Załączniku nr 1 i 2 do umowy, w tym wierzytelności z umowy

pożyczki numer (...) zawartej w dniu 10 grudnia 2016 roku. Okoliczność ta nie prowadzi jednak do uwzględnienia powództwa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w umowie przelewu wskazano, że zgodnie z pkt. 3.10 Umowy Ramowej, wierzytelności przechodzą na nabywcę w dniu zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez nabywcę całości ceny nabycia wierzytelności. Powód nie złożył do akt sprawy potwierdzenia dokonania przelewu ceny z umowy cesji, a jedynie oświadczenie W..pl spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 10 kwietnia 2018 roku, w którym wskazano, że cała cena z tytułu cesji wierzytelności z dnia 22 marca 2018 roku została zapłacona w dniu 27 marca 2018 roku. Oświadczenie to stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, a zatem dowód na okoliczność, iż osoba która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie dowód na okoliczność, iż owa cena została rzeczywiście zapłacona. W ocenie Sądu, powód nie wykazał zatem, że doszło do przelewu na jego rzecz wierzytelności objętej pozwem.

Ponadto, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* (nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada) powód mógł tylko wówczas skutecznie nabyć wierzytelności objętą pozwem, jeśli rzeczywiście przysługiwała ona podmiotowi dokonującemu jej zbycia na rzecz powoda.

Mając na względzie ustalony stan faktyczny, brak jest podstaw do przyjęcia, że między W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a A. O. doszło do zawarcia w dniu 10 grudnia 2016 roku w sposób skuteczny umowy pożyczki, opiewającej na kwotę 4.991,66 złotych.

Umowa pożyczki stanowi typ umowy nazwanej, uregulowanej w art.720 i następnych k.c. Jest to umowa konsensualna, wymagająca dla swej skuteczności złożenia zgodnych oświadczeń woli przez strony – dającego i biorącego pożyczkę – mocą których dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić otrzymane rzeczy na zasadach określonych w umowie. Natomiast, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim – tj. Dz.U. z 2018r poz. 993).

Ponieważ postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby A. O. złożyła względem W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki (notabene nie ma zresztą dowodu także na to, aby W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożyła względem A. O. jakiegokolwiek oświadczenie zwrotne), uznać należało, że ani umowa pożyczki ani w konsekwencji roszczenia mające z niej wynikać – nigdy nie zaistniały, o czym będzie jeszcze mowa niżej.

To zaś w sposób oczywisty rzutuje na skuteczność zawartej przez powoda umowy cesji, w zakresie dotyczącym przelewu wierzytelności względem pozwanej z tytułu pożyczki. Skoro, jak wskazano powyżej, wierzyciel może przenieść na inny podmiot tylko tyle uprawnień, ile sam posiada, to oczywiste jest, że jeżeli wierzyciel nigdy nie nabył danej wierzytelności to nie może jej przenieść na zasadzie art.509 k.c. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku, V CKN 1630/00, opubl. LEX nr 80251). Wobec tego, nie budzi wątpliwości to, że powołana umowa cesji nie doprowadziła do przeniesienia na powoda żadnego roszczenia względem pozwanej (gdyż roszczenie takie nie istniało), a z tego zaś wynika wniosek, że, nie nabywając żadnego roszczenia, powód nie nabył także legitymacji koniecznej do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Powód przedłożył do akt sprawy wygenerowane przez W..pl spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W., potwierdzenie wypłaty dla pożyczki ratalnej, w której wskazana jest kwota wypłaty, harmonogram spłat a nawet numer rachunku bankowego, na który została zrealizowana wypłata. Jednakże dokument ten nie został opatrzony żadnym podpisem, w nagłówku zamieszczono jedynie numer umowy ramowej (...), jako pożyczkobiorcę wskazując A. O.. Powołany dokument nie stanowi potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, że sporządzona została Ramowa umowa pożyczki numer (...) między W..pl (...). z o.o. z siedzibą w W. a A. O.. Jak wynika z treści tej umowy jej przedmiotem było określenie zasad,

na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki. Wskazano, że wniosek o zawarcie umowy ramowej stanowi jednocześnie wniosek o zawarcie pierwszej pożyczki krótkoterminowej lub ratalnej. Jednakże, stosownie do treści § 4 pkt. 2 umowy ramowej, akceptacja wniosku pożyczkobiorcy jest każdorazowo uzależniona od pozytywnego wyniku badania jego zdolności kredytowej, rozumianej jako zdolność do terminowej spłaty zadłużenia zaciągniętego u pożyczkodawcy. Pożyczkodawca zobowiązywał się do niezwłocznego przesłania na trwałym nośniku, po złożeniu wniosku, ale przed wypłatą środków, formularza informacyjnego.

W aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, że pozwana złożyła oświadczenie o akceptacji warunków umowy ramowej, w szczególności nie została ona przez pozwaną podpisana.

Nawet jeśli uznać, że umowa ramowa została zawarta, określała ona jedynie zasady udzielenia pożyczek, samo jej zawarcie nie skutkowało udzieleniem pożyczki, skoro zgodnie z postanowieniami umowy, każdorazowe udzielenie pożyczki zależało od decyzji pożyczkodawcy. Powód, zdaniem Sądu, nie przedstawił dowodu by między powodem a pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki, z której wynika wierzytelność dochodzona pozwem. Sporządzony formularz informacyjny nie spełnia tego wymogu i w ocenie Sądu nie może świadczyć o zawarciu przez pozwaną umowy pożyczki, brak jest na nim jakiegokolwiek formy potwierdzenia przez pozwaną zawarcia tej umowy, co więcej brak jest nawet danych pozwanej. Powód nie przedstawił dowodu, aby pozwana dokonała wpłaty opłaty weryfikacyjnej ani też że dokonała weryfikacji korzystając z systemu W..pl, a przede wszystkim nie przedstawił dowodu by pożyczka w 4.991,66 zł została przelana na rachunek pozwanej. Wymogu tego nie spełnia również przedłożone do akt sprawy potwierdzenie wypłaty dla pożyczki ratalnej. Dokumenty te, mogą być postrzegane co najwyżej jako dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa zgodnie z art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie zawarte w jego treści. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986 rok, nr 5, poz. 84).

Powyższe dokumenty nie pozwalały uznać za udowodnione twierdzeń powoda, jakoby jego poprzedniczka prawna (W..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) faktycznie zawarła z pozwaną umowę pożyczki numer (...). Sąd zwrócił nadto uwagę na to, że powód dochodzi roszczenia z umowy zawartej w dniu (...) roku, zaś z przedłożonych dokumentów wynika, że rzekoma wypłata nastąpiła dopiero w dniu 5 czerwca 2017 roku, a zatem po ponad 6 miesiącach od daty zawarcia rzekomej umowy pożyczki, co biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, jest sprzeczne z logiką. Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy nie pozwala na weryfikację postanowień umowy, jako że nie przedłożono warunków umowy, ani też dokumentu wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki, z którego wynikałby termin wypłaty kwoty pożyczki. Sama umowa ramowa jest w tym aspekcie absolutnie niewystarczająca. Także wartość dowodowa potwierdzenia wypłaty i formularza informacyjnego jest nikła. Potwierdzenie wypłaty nie stanowi dokumentu bankowego, a jedynie wygenerowany z systemu informatycznego dokument, nie opatrzony datą ani podpisem. W jego treści zawarto co prawda numer konta bankowego, na jaki została zrealizowana wypłata, jednakże Sąd nie jest w stanie w żaden sposób zweryfikować czy podany rachunek bankowy w rzeczywistości należy do pozwanej i czy faktycznie został uznany kwotą wskazaną w pozwie. Odnosnie formularza informacyjnego, należy zauważyć, iż w jego treści nie wskazano nawet danych pożyczkobiorcy ani numeru umowy.

W myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających

na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997 rok, nr 6-7, poz.76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W świetle art. 6 k.c., to powód winien był zatem wykazać istnienie stosunku prawnego pierwotnego wierzyciela z pozwaną oraz przede wszystkim istnienie należnego mu roszczenia, której to powinności nie sprostął. N. ciężarowi dowodowemu w tym zakresie musiało mieć dla powoda negatywne konsekwencje procesowe. Przede wszystkim tę, że Sąd - w braku dowodów przeciwnych - uznał, że A. O. nigdy nie złożyła oświadczenia woli, którym wyraziła chęć zawarcia umowy pożyczki numer (...) z W..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Z zaprezentowanego przez powoda materiału dowodowego nie sposób wnioskować, czy faktycznie doszło do zawarcia z W..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jakiegokolwiek umowy, lecz z pewnością nie jest możliwe przy dostępnych danych ustalenie, że A. O. złożyła oświadczenie o woli zawarcia umowy w dniu 10 grudnia 2016 roku, zaś wypłata pożyczki nastąpiła 5 czerwca 2017 roku.

Dowodu zawarcia umowy nie stanowi także w żadnym razie zawiadomienie o zmianie wierzyciela i wezwanie do zapłaty, zwłaszcza iż nie zostało potwierdzone doręczenie pozwanej wezwania do zapłaty oraz zawiadomienia o cesji.

Wszystkie powyższe okoliczności przesądziły o tym, że nie jest możliwe ustalenie, czy i jakiego rodzaju stosunek prawny łączył pozwaną z W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Dane i dokumenty zaprezentowane przez powoda nie mają jednoznacznego wydźwięku w tym zakresie, szczególnie, biorąc pod uwagę niewyjaśniony przez powoda brak korelacji między datą rzekomego przelewu kwoty pożyczki, a datą zawarcia rzekomej umowy pożyczki.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że załączone przez powoda dokumenty nie poddają się żadnej merytorycznej weryfikacji, zarówno jeśli chodzi o zawarcie samej umowy pożyczki, kwotę pożyczki (powód nie przedłożył wniosku pozwanej o pożyczkę), jak również pozostałe jej warunki i wreszcie w zakresie przekazania pozwanej wskazanych środków pieniężnych. Powód nie wykazał tym samym, że to pozwana wnioskuje o pożyczkę w określonej wysokości, zgodziła się na jej warunki, w konsekwencji że była stroną umowy stanowiącej źródło dochodzonego roszczenia. Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie, nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, opubl. OSNP 2000 rok, nr 10, poz. 389).

Z powyższych względów, powództwo przeciwko pozwanej podlegało oddaleniu w całości.